

Tamar als gids in Zweeds Lapland met twee andere vrouwen.

Forel gevangen in Nieuw-Zeeland.

HAARLEMSE Boek over Tamars belevenissen

Stadsmeisje wordt fulltime avonturier

Vier maanden trekt Tamar Valkenier te paard door de Mongoolse wildernis van de Attja-bergen als het in het zicht van de spreekwoordelijke haven goed mis gaat.

Marcel Tabbers

Kiruna ■ Het ene paard Izgi galoppeert weg bij haar, het andere paard Tor schrikt waardoor het touw, dat de dieren bij elkaar houdt, tegen het achterhoofd slaat van de 34-jarige 'Haarlemse Floortje Dessing'. Ze voelt haar hart kloppen door haar schedel en het

bloed gutst uit een wond.

Bovenstaande passage komt uit het eerste boek van Tamar, 'Fulltime Avonturier'. Begin april ligt het in de boekhandel. Op dit moment is de blondine in het Zweedse deel van Lapland. In de 'ijzerertsstad' Kiruna om precies te zijn. Klaar voor vertrek van een tweeweekse expeditie door het

Padjelanta National Park.

Deze keer met mede-avonturier Gerard Murre, een 67-jarige Haarlemmer. „Dit is het meest onherbergzame gebied van Noord-Europa en daarom prima om te testen hoe het samen gaat. Volgend jaar willen we het Russische Bajkalmeeer oversteken. Op de schaats. Dat kan alleen in maart, maar kan dit jaar niet door de coronabeperkingen.”

Meegenieten

Dat beiden weer op pad gaan, geeft aan dat het goed komt met Tamar in Mongolië. Maar heeft ze de paarden terug gevonden? „Dan moet je het boek lezen”, merkt ze gevat op. „Ik laat de mensen meegenieten van mijn fietstocht naar Singapore en de reizen door Nieuw-Zeeland, Mongolië en Jordanië.”

Het is in Nieuw-Zeeland dat Floortje Dessing een bezoekje brengt aan Miriam Lancewood. Zij is op dat moment toevallig met Tamar ruim drie maanden, geheel zelfvoorzienend, door en over de Alpen van het Zuidereiland aan het trekken. „Geen geld, geen mensen, een jachtgeweer om eten te vergaren en lopen door de vrije natuur. We kwamen in de uitzending van 'Floortje terug naar het einde van de wereld' waarin ze Miriam op zocht.”

De kennismaking was leuk, maar van korte duur. „Het was voor Floortje allemaal strak geregisseerd en georganiseerd. Ze werd met de crew ingevlogen en bleef slechts

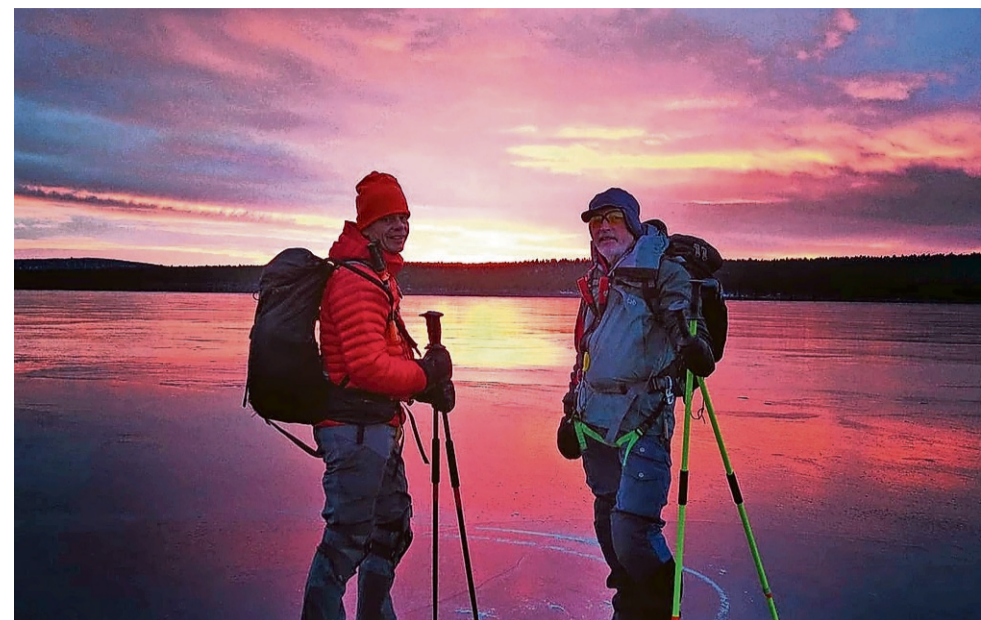
EIGEN FOTO'S

twee dagen. Daarna ging ze door naar Australië voor de volgende opname van een soortgelijke aflevering. Het is niet de manier waarop ik het allemaal wil beleven. Ik wil graag bij de plaatselijke bevolking de nomade zelf zijn. Dus een van hen zijn.”

Drang

Waar die drang vandaan komt om deel uit te maken van de 'locals'? „Tja, ik kan alleen maar zeggen dat het in het boek staat.” Daarin staat ook dat ze haar vaste baan als onderzoekerpsycholoog bij de nationale politie opgeeft op 28-jarige leeftijd, om naar Singapore te gaan op de fiets. En dat zonder enige ervaring als wielrenner of mountainbiker. Inmiddels is ze al zes jaar onder-

Tamar Valkenier is al **zes jaar** onderweg en ze heeft nog geen dag spijt gehad.

Tamar Valkenier op pad met met Gerard Murre uit Haarlem.

Met Miriam Lancewood (rechts) trok Tamar door en over de Alpen van het Zuidereiland.

„
Ik wil graag bij de plaatselijke bevolking de nomade zelf zijn. Dus een van hen zijn

Op een paard met een adelaar in Mongolië.

EIGEN FOTO

i Boekpresentatie

Over de presentatie van haar boek heeft ze contact met haar uitgever. „Ik heb de vorige keer een hele reeks aan lezingen gegeven door het hele land. Dat zou ik nu ook willen. En dan per kameel. Bekapt met boeken door het land op promotiecampagne.”

Op blote voeten en met een ezeltje door het zand van Jordanië.

weg en heeft ze nog geen dag spijt gehad. „Geen moord- en zedenzaken, bedreigingen en stalking. Of nagaan wie de dader is. Het ligt allemaal achter me. Ik slaap in mijn tentje in de wildernis. Geef dus niks uit omdat ik per fiets, te voet, op ski's of paard reis. Ik doe veel aan wildplukken en soms jaag of vis ik. Het is geweldig.”

Ook het Bajkalmeeer vindt Tamar nu al indrukwekkend. „De totale afstand is zevenhonderd kilometer. Achter ons nemen we op de slee het tentje mee, kookspullen en alles wat we onderweg nodig hebben. Zo doen we dat ook de komende weken.”

En dan blijkt dat Tamar niet

iemand is die van jongs af aan op de ijzers stond. „Ik heb vanaf november veel geoefend. Gerard maakte zich nog zorgen, maar ook dit heb ik onder de knie gekregen”, zegt ze vol trots. Een inschatting over het verloop over het Bajkalmeeer heeft ze ook al. „De eerste 350 kilometer zijn er nog een paar dorpjes aan de zuidkant. Daarna moet je richting het noorden dezelfde afstand afleggen en kom je helemaal niets tegen. Ja, je hebt daar heel veel stormen. En die heb je recht op de kop. Tegen de wind in moet je daar doorheen zien te komen. Er zijn geen wegen en er wonen geen mensen. Het is het ultieme avontuur. Bijna niemand

heeft deze route tot op heden afgelegd.”

Na afloop van de 'test' met Gerard komt Tamar voor het eerst sinds lange tijd weer terug naar Nederland, naar haar 'hometown' Haarlem. Dat de kroegen dicht zijn, weet ze. Maar het dragen van een mondkapje is haar vreemd. „Hier in Zweden is de horeca gewoon open. Je mag wel met maximaal vier personen bij elkaar zitten. Maar heel eerlijk, corona gaat helemaal aan me voorbij. Het zal wennen zijn.”

Settelen

De wachttijd van een jaar op het Bajkalmeeer-avontuur is voor Ta-

mar geen enkele belemmering om andere plannen uit te rollen. Er zijn ook mensen die haar om tips en tricks vragen bij de opstart van hun ontdekkingsstocht.

Ook in Zweden. „Ik help ze graag om hun droom waar te maken. Heel veel anderen hebben mij ook in het begin geholpen mijn weg te vinden. Letterlijk dan, want voorlopig ben ik niet van plan me op een plek te settelen. Er is nog zoveel te ontdekken in deze wereld. Ik ben niet meer dat bange stadsmeisje uit Haarlem, maar inmiddels meer een fullblown avonturenvrouw. Dus voorlopig blijf ik nog wel even die nomade in de vrije natuur.”